

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer Vasárnap.	Felelős szerkesztő és kiadó társ: Skribanek Géza	Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Nyiltér sora 20 kr, Hirdetések nagyság szerint.
--	--	--

Munka nélkül.

A télnek megszokott fagyasztó lehe elfelejtette megdermeszteni a vonagló természetet, mert a szent karácsonyt is locsogó sárban ünnepeltük, — mégis hideg borzadált kelt minden érző kebelben a lépten-nyomon látható munkanélküliek kiáltó nyomora. Pedig még a mit az uton látunk, az csak felületesen mutatja a nyomort, mert a rongyos ruha, az éhségtől beesett szemek és ijesztően sápadt arcok nem árulják el teljesen a szomorú valót. Mert éhezni, már magában is észbontó gyötrellem, de éhezni azzal a szívszagató tudattal, hogy vele együtt éheznek szerettei, legdrágább kincsei, családja, azok a vak sors által ártatlanul, sőt igazságtalanul sujtott gyöngye gyermekek, kik a végzet szeszélyéből ép úgy születettek volna herezegi palotában és biborban, mint penészes pince szobában és másoktól eldobott rongyokban, — óh ezt a lelki állapotot nem lehet leírni, annak sorvasztó borzalmát csak elképzelni lehet, de csak annak, ki szívével is tud gondolkozni.

A humanizmus, az emberbaráti szeretet sok helyen megteszi kötelességét, nemes önfeláldozással iparkodván letörölni a nyo-

mor könyeit, de sokkal nagyobb mérvben jelentkeznek az különösen a zord idők beáltával, mint sem azt általánosságban tisztán az emberbaráti szeretet tényeivel, nem elhárítani, de csak enyhíteni is lehetne.

A munkanélküliek száma ugyszólván napról-napra ijesztő módon szaporodik, s egyes vidékeken a nyomor nemcsak dühöng, hanem valósággal szedi áldozatait. Ezen a tarthatatlan állapoton segíteni kell, még pedig minél előbb, a míg a baj egyáltalán orvosolható. A létért való küzdelem legalább is a napi betevő falat biztosítása mellett lehet nemes, sőt kell is hogy az legyen, de midőn ez a harcz átváltozik ádáz tusává a betevő falatért, bizony sokszor meginog akkor az erkölcsi alap. A bünkrónikáknak nem egy borzalmas eseménye egyedül a betevő falatért való küzdelemben birja szülő okát, a midőn a nyomorban elfásult kebel önmagából kivetkezve, a következmények súlyával nem számolva, vakon rohan az erkölcsi romlás, a bukás feneketlen örvényébe.

Már pedig első sorban az államnak kötelessége örködni a fölött, hogy a nemzet testét képező polgárok közerkölesi világa az inficiáló epidémiáktól, a romlott-

ságtól megóvassék, s a veszedelmes kór már szülő okaiban, esirájában elfojtassék.

Nem szabad azonban össze- tévesztenünk a munkanélkülieket a dologtalanokkal, kik különben is csak fekélyek a nemzet testén, de ezek rendszerint nem nyomorognak; hanem azokról és azok érdekében óhajtunk szólni, kik fáradságos munkára készek a kenyérért, maguk és családjuk tisztességes eltartásáért, s a beállott közgazdasági válságos helyzetben a legőszintébb akarat mellett sem képesek munkához jutni.

A nagy gyárak és egyéb iparvállalatok rendszerint épen a zord idők beálltával százával és ezrével bocsájtják el a szegény munkásokat, kikről, mihelyt kivesszik kezökből a kenyérkereset a munka szerszámaint, — csak az gondoskodik, aki táplálja az ég madarait, s ruházza a mezők liliumait. A technikai tudomány haladásával folyton tökéletesbülnek a munkát végező gépezetek, a mi egy jelentősü azzal, hogy a bizonyos munka elvégzéséhez kevesebb ember szükséges, aminek ismét kikerülhetlen folyamánya, hogy szaporodik a munkanélküliek száma.

Ha most már egybevetjük azt, hogy a statistikák adatai szerint óriási arányban szaporodnak

T Á R C Z A.

Mi lett a betyárból?

Irta: Erdélyi Gyula.

Vidékünkön mindenki jól ismeri és dalolja is a FÜRGE PISTA nótáját. Uri kisasszony, szolgáló, parasztleány, legény a csárdában, gyermek a mezőn. Szép nóta, kótára van-e szedve nem tudom, de ha nem és valaki hozzánk vetődik, akárki elfütyöli neki.

Hires szép legény volt ez a FÜRGE PISTA, festeni sem tudtak volna szebbet. Maga is tudta, mert a merre járt, virág nyílt a nyomában, megnézte minden asszony minden lány. Nyalkán lépett az utcán, csak úgy pengett a sarkantyuja és lengett csárdás-kalapján a darutoll, cifra szüre vállára vetve, rézfokos a kezében, szilaj tűz a szemében. Sok görbe állás horpadt mellü ur megirigyelte a bengyeli gróf számadó juhásza bojtárját. Sok uri-

asszony epedett érte, hogy miért nem szalunképes ez a FÜRGE PISTA?

A táncza, a mulatása elszédítette a leány fejét, a beszéde megbabonázta az asszonyt . . . Ritkán jött be a faluba. Anál szívesebben nézték az asszonyok, féltékenyen a férfiak. Mindig egy-egy szívet lopott el, ha bejött Bengyelre.

A története egyszerű betyár-történet. Beleszeretett a falu legszebb és leggazdagabb leánya, Világ Terka. Szerették mind a ketten egymást, de másképp osztották be ezt a csillagok. A leány apja keveselte a juhász-legényt, a legény nem tudott lemondani a kedveséről, de azért máshoz adták. Betévedt a lakodalomba, pedig nem hívták, a többi legénység bele kötött s ő egyet úgy talált megölelni keserves kedvében, hogy bele kékült véglegesen. FÜRGE PISTA bujdosott egy darabig, azután elfogták a kegyetlen zsandárok. Nem sokat védekezett. Mire való neki az élet, ha Világ Terka a másé lett s a sir szélőig hervadt.

Husz esztendőre ültették be a megyeházhoz. Husz esztendő anyyi, mint egy

halálos ítélet. Ritka ember hurezolja el eddig a vasat, megéri hamarabb a rabok koporsójának.

FÜRGE PISTA kiállta, de mikor haza került, senki sem ismert rá. A lánczesörgetésben megrokkant, torzonborz ősz szakála s kurtára nyirt ősz haja, görbe válla még árnyékát sem mutatta a régi FÜRGE PISTÁNAK.

Nem is gondolt senki már rá. Egy negyedszázad megváltoztatja a falu képét is, nemcsak az emberekét. Erzsikéből Erzsök néne lett, gyöngysor foga helyén pár fogmaradék, a mit csak pletykára vicsorgat.

A FÜRGE PISTA nótája, az még mindig élt, a füle hallatára énekelték utca hosszan:

„Meghalt szegény FÜRGE PISTA
Csak a hire maradt . . .”

Szeretett volna kiegyenesedni, s végig kurjászni a falun, úgy mint aznapság, mikor őt ugatta minden kutya, de hiába, nem tudta már magát kihuzni, elfogyott a nóta.

Rá se ismert Bengyelre. Mire haza

az emberi erőt feleslegessé tevő, vagy legalább is részben nélkülözhetővé tevő gépek, de ugyan- csak a statistika azt is igazolja, hogy maga az emberiség is hatalmas arányokban szaporodik, — akkor tisztában leszünk azzal, hogy a létért való küzdelmet többé nem ember ember ellen vivja, hanem a gép és ember küzd egymás ellen.

Hogy az elkeseredett harcban melyik lesz győztes, azt sajnos, már is lehet sejteni. Az ember, a szegény munkásnép fog összeroskadni, de jaj annak az államnak, mely a dolgot idáig engedni jutni. A bajnak idejekorán kell elejét venni, s az államnak még az adott viszonyok között is módok és eszközök állanak rendelkezésére ezt megtenni.

A hazai viszonyokról szólva, természetesen csak egy dolgot említünk fel. Az állam nagy munkálatai millió és millió forint értékekben egyes vállalkozóknak adatnak ki, s bár oly árak és feltételek mellett, hogy a vállalkozók részéről nem is beszélhetünk a tisztességes polgári haszonról, mert azoknak a vállalatoknak jövedelmei valóságos uzsora kamatok; mégis azt tapasztaljuk, hogy a szegény munkások ugyszólván baromi munkájukért alig kapnak elegendő garast a napi betevő falat megszerzésére, s ha ezt nem akarják elfogadni, a derék vállalkozók a magyar munkások leszorítására nyakukra hoznak idegen nemzetiségű munkásokat, — a mi igen gyakori eset különösen a földmunkálatoknál. Pedig az államnak módjában állana kikötni a vállalkozókkal, hogy a munkálat keresztülvitelére csak magyar munkások alkalmazhatók.

A munkanélküliség megszüntetésének legbiztosabb eszköze azonban a munka idő leszállítá-

sának kormányzati uton való keresztülvitele. A munkások régi óhaja, a 8 órás munkaidő behozatala teljesen megfogja szüntetni azt a borzasztó állapotot, hogy munkára termett, ép, erős kezek dolog nélkül legyenek kénytelenek vesztegelni, mert például ott, hol a napnak mind a 24 óráját munkafolytonosságban töltik, mint a malmoknál, s hol most az emberi munkaerő 12 óránként változik, a 8 órás munkaidő mellett nem kétszer, hanem háromszor kellene felfrissíteni a munkaerőt, — aminek egyenes következtése volna az, hogy a hol most 200 ember dolgozik, ott 300 ember találna kenyerét.

Addig tehát, míg valamelyes ilyen irányban nem történik gondoskodás a baj orvoslására, a munkanélküliek borzasztó állapota nem fog megszűnni, s hogy ez hová fog vezetni, azt vidaut consules. Mi megtettük kötelességünket.

Közgyűlés.

A „Barcstelepi olvasó és társaskör“ e hó 6-án tartott évi közgyűlése mondhatjuk, nem kis érdeklődés, sőt végén némi izgalom mellett folyt le s hogy komolyabb jellegűvé nem fejlődött, az csak igazán a kör elnöke tapintatos eljárásának köszönhető.

Már hetek előtt a közgyűlés elé terjesztendő indítványról suttogtak a kör tagjai s hogy mily nagy volt iránta az érdeklődés, azt leginkább mutatta a közgyűlésen szokatlan nagy számmal megjelent tagok. Pont 2 órakor általános figyelem és ünnepélyes esend mellett Dr. Kronberger Adolf, a kör érdemes elnöke megnyitja a gyűlést, üdvözölvén s köszönetet mondva a nagy számú tagoknak megjelenésükért. Szép szavakkal vázolja aztán a kör múlt évi működését s elért nagy sikereit, a kör életrealóságát bizonyítja az által is, hogy a körnek 60 bel és 60 kültagja van. Az elnök szavait élénk tet-

széssel fogadták. Azután következett a titkár, pénztárnok és könyvtárnok jelentése s majd újból a titkár áll fel s felolvassa a kör 6 tagja: Spur István, Stern A., Deutsch Izidor, Breuer Ferencz, Silberstein Sándor és Schmidt F. urak által aláírt indítványt, mely rövid kivonatban az, hogy a kör oszlassék föl s tekintettel az ezred- év emlékére is, „Nemzeti Kaszinó“ czímen újjá alakíttassék. Az indítvány fölolvassása után általános figyelem közölte Spur István emelkedik föl s szónoki érvekkel tartalmas beszédben bővebben fejtegeti az indítvány okát s azt a kör által elfogadásra ajánlja.

Az indítvány azonban a kör nagy többségénél ellenhangulatra talált s e végből élénk eszmecserék folytak. Az elnök aztán kérdést tesz a közgyűlés elé, hogy az indítvány a jelenlegi közgyűlésen, vagy e célra külön összehívandó rendkívüli gyűlésen vétessék-e vita alá, s elhatározott, hogy az indítvány a jelenlegi közgyűlésen veendő vita alá s itt az indítvány tárgyalását a többség elvetette.

Következett aztán a tisztikar megválasztása, mely szerint a „Barcstelepi olvasó és társaskör“ a következőleg alakult meg. Elnök: Dr. Kronberger Adolf. Al- elnök: Vass Lipót. Pénztárnok: Stern Hugó. Titkár: Dorner Andor. Könyvtárnok: Engel Leó. Háznagy: Menyhárt Béla. Választmányi-tagok: Fuchs Adolf, Fehér Dezső, Schulhof Mór, Szánthó Antal, Kupfer Miksa. Számvizsgálók: Weisz Arthur, Krausz József, Hercz József.

Ezután Dr. Kronberger Adolf, a körnek nagy lelkesedéssel újból megválasztott elnöke megköszöni a beléhelyezett bizalmat, üdvözölvén az új tisztikart s buzdító meleg hangú beszédet tart, hangoztatva az előzmények után, hogy a kör ily válságos napjaiban annál inkább is kötelességének tartja a helyét továbbra is megtartani, beszédében érinti a 6 tag által előterjesztett indítványt is.

Az indítvány elvetésének határozatát sajnálattal hirdette ki, hozzá téve azt, hogy bizton reméli, miszerint idővel keresztül vihető lesz az indítvány az eszközök kellő megválasztása mellett, csak tü-

került a betyárvilág szűrt fordított. Még lopni sem úgy loptak, mint azelőtt. Verekedés közben husz támadt meg egyet hátulról, nem úgy mint régen, egy huszat előlről. Hamis lett az itze, hamis a mérték a leány nem hagyta ott kedvesét, bekötötte a fejét azzal, a kit nem szeretett s azután a régi szeretőjével tovább csalta a férjét.

A nóta nem ott termett a pusztán hanem kalendáriumból tanulta még a puszták fia is.

Ilyen képet alkotott magának a világról Fürge Pista, a hogy Bengyolre hazakerült s úgy látta, nemesak az emberek, de a házakat is kieserélték.

A falu végén egy kis putri a régi volt. Ott a vén Efraim, az egykori cigányprimás. A bandája szétszéledt, karmestert fogadott belőle egy rész és egy városi kávéházban krajezározva muzsikál. A hegedű ott lóg a falon, s maga Efraim hasznosabb multságokat vállal, házakat tapaszt, ürgét fog, levelet visz, s elvégez minden munkát.

Ez az Efraim ráismert Fürge Pistára

s meghívta magához zsellérnek. Teljes életében gavallér-cigány volt, átengedte neki azt a kuczót, amire nem esurgott le a víz, egy régi vasfazék fedele volt, az elzülött szalma alá dugva.

— Megismertél szolgám, Efraim? .

— Hogyne ismertelek volna, Fürge Pista. Én nem feledtelek el, még ma is azokat a szép időket élem, elvesztettem én a mai napot régen. Ma is járja még a te nóta . . . pedig neked csak a hired maradt . . .

— Bizony csak a hirem. Jobb volna elevenen elásni magam!

— Ugyan miért, majd csak akad valami hivatal.

— Hivatal nekem, a betyárnak, akihez mindenki sárt dobhat . . . Lejárt már a betyár világ.

— Ne félj semmit, Fürge Pista, kísüt még a mi napunk is. Bizom benne!

— Nem fáradtál el a bizásban?

— Dehogyan fáradtam. Meglásd, még beüt valami ternó!

A nóta hősének, a magát lejárt betyár világ élő romjának nem sok bizalma

volt már az élethez. Elég neki egy kis kuczó, ahol tengődik, csak ne kegyelemből tengőljék, hanem meg is tudja szolgálni.

Munkát az ilyen nyomorék ember nem kaphat, ha még hire nem maradt volna is. Koldusnak nem válik be, ahhoz még nem elég nyomorult.

Bűnhődik. Ugyan miért? Ezt sem lelkiismerete, sem a föld összes birái nem tudnák vele megértetni.

Tehet e ő arról, hogy akit szeretett, máshoz ment? Tehet ő arról, hogy ott az esküvőn, a mikor az ő boldogságát temették, az a legény, meg az a sok legény, gyengébb volt, mint ő?

A vármegye elitélte. Miért nem kötéltre? Nem fájna most az élet. Mert sohasem tudja elfeledni azt az egyet, a régit, akkor a mint muzsikáltak, hogy esküvőre vitték.

A Világ Terkát régen eltemették, de azért most is a szívéhez volt növe . . . Virág fakad a sirján, de könnyeivel ő öntözi. Nem átkozza, nem szokása.

A betyárnak nem maradt más barátja

rolem és kitartás kell, míg a dolog arra megéri.

A gyűlést mielőtt még bezárná, szót enged emelni, ha valakinek volna még megjegyezni valója. Az engedelemmel élve, az indítványozók táborából egymásután emelkedtek fel Spur István, Breuer Ferencz, Deutsch Izidor urak s indítványuk mellett rendületlenül megmaradva, szükségét érzik a kör restaulálásának s ezt erős érvekkel bizonyítják. Az indítványellen a többség részéről élénk fejtegetésbe bocsájtkoztak az indítványozókkal Fehér Dezső, Fuchs Adolf s a kör számos más tagja s a dolog ugyancsak kezdett már komolyabb színezetet venni s hogy egész izgalmassá nem fejlődött, ismételjük, hogy az csak a kör elnöke tapintatos eljárásának köszönhető.

Az indítványozók a kör kötelékeiből kiléptek, s számuk vagy ötlet megszaporodva, most várnak, míg a kellő számot elérik, mellyel új kört szándékoznak alakítani.

Sylvester est*).

Álom volt, az álmok végtelen láncolata az egész... és nem egyéb. Egy éj, mely egészen az övök, a fiataloké, az élet pompázó virágaié... kitorolhatetlen valamennyiünk emlékéből! Kitorolhatetlen, mert gazdagította, nemesbítette lelkünket a szépben, jóban, részesített bennünket a kellemesben, s gazdag emlékekkel ruházott fel.

Hogy e soraimat így kezdem, azt engedjék meg, hogy néhány szóval megmagyarázzam. Tudvalevő, hogy a Sylvester est programja mindig bohó, mulattató valami. A mi estünké is ilyen volt, de volt benne még azontul valami ünnepélyes is, ami bizonyos megkapó varázsszal volt ránk. Szóval a mi programmunkban egyesítve volt minden szép és nemes. Ennek

*) Mult lapunkban reményünknek adtunk kifejezést, hogy a Sylvester esti mulatságra még talán viszszaérhetünk. S igazán őszinte örömünkre szolgál, hogy „Vilma“ nagysám oly szíves volt nekünk e néhány sort megküldeni s ez által a szavunkat beválthatjuk. A czikkecskét köszönettel vettük s azt egész terjedelmében közöljük. Üdvözlét!
A szerk.

csak egy divatból kiment cigány, ha se ur, se betyár ninesen.

Mi lett a betyárból? Sok hányódás után, a cigány pártfogására, jótállására libapásztor a zsidó árendásnál!

Szomorubb vége a betyár-romantikának nem lehet. Most érzi csak bűnének súlyát, most sajnálja, hogy miért nem hagyta utjára azt a világszép virágot, Virág Terkát.

Most nem hallgatná a saját nótáját a libalegelen a gyermeköktől, a hogy a zsidó libáival ott delelget. Ha nem szégyelené, előrántaná furulyáját s elátkozná a világot.

Mikor visszakerül éjszakára Efraim putrijába, a cigánynyal el-el beszélget a világról, úgy a hogy volt s úgy a hogy van s felsóhajt:

— Hej Terka, Terka, ha tudnád mi lett a betyárból!

— Elmúlt a szép betyár világ, vigasztalja őt Efraim, de azért betyár a világ csak más ruhában...

— Mit ér, ha ma csak urnak szabad lopni! felel vissza önkénytelen guny-

megfelelően az erkölcsi siker is fényes volt.

A barestelepi olvasó és társaskör helyiségei már régen, vagy talán még soha sem láttak ennyi és ily diszes közönséget falai között. A különben szép és tágas termek bizony szűkeknek bizonyultak, úgy tódult a publikum a Sylvester esthez. Már a korai órákban tömegesen jöttek a helybeliek és vidékiek is, de még 9 óra után sem ért véget a fogatok felvonulása, úgy, hogy a program megkezdését igen is ki kellett tolni.

Az estélyt rendező elnökség rövid, de igen érdekes és választékos programmal kedveskedett ez alkalomból a publikumnak.

Már jóval túl volt a mutató féltizen midőn élénk taps között Herczeg Jenő ur lépett a podiumra és szavaltta el „Szeretem a nőket“ című monologot kifogástalan hanglegjtéssel és teljes előadásban. Élénk humora és jól, de kimérten alkalmazott taglejtések csak emelték a hatást, melyet a hálás közönség sűrű tapsokkal jutalmazott. Majd Picker Margit kisasszony ült a zongorához s néhány rövidebb koncert darabot játszott élénk tetszés mellett.

Végül az est fény pontja következett; Engel Szerafin kisasszony énekelt. Már volt alkalmunk Engel k. a. hangjában gyönyörködni, de még így disponáltan nem hallottuk.

Tiszta, csengő kedves hangok voltak azok, melyek fülünket oly kellemesen oly elbűvölőleg találták. Engel k. a. nak igen terjedelmes, szép hangja van, ki csak úgy könnyen játszik vele; a legmagasabb és legmélyebb fekvésekkel egyaránt könnyen birkózik. A közönség, mely el volt ragadtatva, szünni nem akaró tapsokkal jutalmazta a művésznőt, kinek több dalt kellett megismételnie.

Engel kisasszonyt Dorner Sárka k. a. kísérte zongorán diskret játékkal. Ismerjük Dorner kisasszony játékát is a zongorán, tudjuk, hogy kifogástalan eleganciával és praecizitással játszik, s csak őszintén sajnálhatjuk, hogy Dorner kisasszony is nem játszott önállóan néhány koncert darabot, hogy művészi játékát ismét bámulhattuk volna.

nyal az egykori betyár, s aztán libáival napirendre a legelőre tér s hallgatja a saját nótáját, hogy neki csak a hire maradt.

Egyszer csak eljön az a jótékony álm, mely pontot tesz az utolsó betyárrománéz végső strófájához.

És még hire sem marad.

Elveszett a szívem...

*Elveszett a szívem
Nem lelem,
Ellopta a tolvaj
Szereltem.*

*Egy-kettő! kicsente
A bűvész.
A sok asszony s lány közt
Nyoma vész.*

*Meg sem is lelem tán
Sohasem,
Vagy nem ott, a kinél
Keresem.*

Zempléni Árpád.

Ezalatt a fiatalok nagy része tudva a program befejezésének közeledtét, a székeket szét hordozta, rendezgetett, a cigányt hívta, hogy mihamarább tánczra perdülhessen. S öt percz múlva a cigány már huzta, a párok tánczoltak, vigadtak, de vigadtak az öregek is. Folyt a táncz szünet nélkül, míg annak az éjféli óra véget nem vetett. Most következett az általános „ujév“ köszöntés, melynek végezte után a társaság a buffetbe vonult. Volt itt élénk társalgás, csevegés, zene, míg egyszerre mint egy jelszóra, elcsendesült minden, felállt a kaszinó derék, kedves és köztiszteltetben álló elnöke, Dr. Kronberger Adolf ur, s felköszöntötte az egybegyűlteket, nekik boldog újévet kívánva, egyszersmint megköszönve a közreműködőknek is a fáradságot, melylyel az est sikeréhez hozzájárultak. Majd Fuchs Adolf ur állott fel szólásra s éltette a kaszinó elnökét, ki mindenkit dicsér, csak saját dicsérete elül tér ki szerényen, saját érdemeit hallgatja el. Poharát a kör elnökére emeli! Éljen!

Igy folyt az idő jobbnál jobb hangulatban; de a fiatalok, azok mégis csak fiatalok, türelmetlenek a végtelenségig, majdnem észrevétlenül, mintegy közös jelszóra már a tánczteremben voltak hol a cigány huzta a talp alá valót a suppe csárdáshoz. De milyen csárdás is volt ez! 2 óráig! nem, még annál is tovább tartott, ha végit nem szakítják, Istennemre még most is huzzák!

Majd megint keringő, lengyelke, valser, négyes, pas du quatre stb. következett s a tánczok végtelen láncolatának csak a pirkadó hajnal, a kora reggel vetett véget.

Öt órára járt már az idő, midőn megadták a jelt takarodóra, (másoknak már ébresztőt fujtak) intve a fiatalokat, hogy most már igazán elég, a jóból is megárt a sok.

A jó szófogadó fiatalok már nem is ellenkeztek, hazamentek aludni, álmodni megállmodni, hogy csak álm, az álmak végtelen láncolata volt az egész... és nem egyéb.

A jelenvolt hölgyek közül a következők neveit jegyezhettem fel:

Asszonyok: Dr. Kronberger Adolfné, Somogyi Jánosné, Weisz Jakabné, Krem-sir Miksáné, özv. Kremsier Károlyné, Picker Mórné, Silberstein Sándorné, Deutsch Izidorné, Stern Markuszné, A. Sterné, Kupfer Miksáné, Dr. Kronberger Vilmosné, Kronberger Manóné, Vass Lipótné, Menyhárt Béláné, Spitzer Lipótné, Freundné, Erdős Ignátné, Leszlauerné, Weiller Gézáné, Szántó Antalné, Günsberger Jenőné, Hoffmanné, Krausz Józsefné, Kreislerné, Fuchs Adolfné, Ungárné, Perl Lipótné, Kollerné, (Therezová) Lakenbacher Gyuláné stb.

Leányok: Zitter Gizi (Z.-Szt-Mihály), Dorner Sára, Engel Szerá, Picker Margit, Weisz Olga és Czeccil, Kronberger Irén, (Marton-Pusztá), Perl Ilka (Szigetvár), Kronberger Böske, Kulcsár Mariska (Székesfehérvár), Boskovits Mariska (Nemes-Déd) Kremsir Alice (Budapest), Fischer Hermin (Pápa), Weiller Vilma (Aranyos), Kreisler Szida (Nagy-Erdő), Kreisler Netti, Erdős Jolán (Pacsá), Freund Emma (Eszék), Vass Ilona, Deutsch Lina (N.-Kanizsa), Bodrosy Margit, Spitzer Eliz (Dombovár) stb. stb.

Vilma.

H i r e k.

— **Közlekedési mizeriák.** Az abnormális időjárás kiszámíthatlan kárára van az egész országnak, különösen a mi országutakban szegény vidékünknek. A gabona, melynek hála Istennek most jó ára is volna, nem igen szállítható a rossz közlekedési viszonyok miatt, mert 2 ló alig képes csak egy üres szekeret is kivontatni, ezt leginkább alkalmunk volt látni a Nagy és Tarnócza utcán. Figyelmében ajánlanánk e körülményt városi képviselő testületünknek, hogy hassanak oda miszerint, nevezett utak mihamarabb a megyei utak sorába kerülve, a közlekedési akadálynak ily módon vége vessék.

— **Hirtelen halál.** Kerlett Istvánné baresi lakós 5 gyermek anyja, e héten hirtelen elhunyt. Halála sok beszédre adott alkalmat, hogy az nem természetes lenne s halála okozójául férjét gyanúsították, ki állítólag feleségét erősen megverte s ez okozta volna az asszony halálát, ez volt indító oka annak, hogy a holttest hivatalosan felboncoltatott. A boncollet beigazololta a mende-monda alaptalanságát s így a rágalomnak vége vettetett.

— **Véres verekedés.** Schlichter Mátyás valóságos m. kir. honvéd kürtös esete is eléggé igazolhatja a sok ezer esztendősi híres mondását rabi Akibának, hogy semmi sem új a földön, így tehát az sem új dolog, hogy valakit, mitsem sejtve, alaposan eltángáljanak. Pedig ez Schlichter Mátyással ép a hősi katona élet mesélese közepette történt. Eliás György a neve annak, aki m. kir. honvéd vére áhítozott mert ünnepi hangulata Horváth vendéglős jó borától is feltűzelve oly extázisba hozta, hogy 6 részére más kívánság nem létezett. Mit ér a szív szerelem nélkül, s a gondolat cselekvés nélkül. Fölkap egy poharat és azt a mit sem sejtő Schlichternek úgy arcába vágja, hogy az vértől elborítva menten a földre bukik és mire a boszu kéjes érzetének kielégítésére törekedhetett volna, Eliás mint a mór, a ki kötelességét megtette, tehát elmehet, — ő azonban megugrott. A folytatása most csak az orvost és ügyvédet érdekli s talán a kibékülésnél a vendéglőst is.

— **Előadás.** Fiedler Gyula, a mi ügyes, de közönségünk kellő támogatásában nem részesülő állandó fényképészünk a múlt vasárnap a laterna magika révén a legszórakoztatóbb képekkel és jelenetekkel mulattatta a baresi olvasókör nagyszámú közönségét. Vasárnap, e hó 10-én Barestelepen tartja mutatványait; megérdemli, hogy pártfogoljuk.

— **A nagy-atádi nemzeti asztaltársaság** kedélyesen temette el az 1896. évet a „Zrinyi“ vendéglőben január 31-én. Ott voltak a rendes tagok szép számmal, de láttunk ott az ügyiránt érdeklődő hölgyeket is. Farkas József ur pedig mint az Asztaltársaságnak fáradhatlan szorgalmu és népszerű pénztárosa, gyűjtés céljából, szokott odaadással hordozta körül az általa szigorúan őrzött perselyt, melybe mindenki elhelyezhette a szegény gyermekek felruházására fordítandó filléreket. Az így befolyt összegből, a nemzeti asztaltársaság szegény iskolás gyermekeket szokott felruházni, s ezen nemes feladatát

a lefolyt évben is teljesítette, mert négy gyermeket látott el téli ruhával.

— **Műkedvelői előadás.** A darányi iparos ifjuság folyó évi Január 3-án a Schvarz féle vendéglőben az árva fiúk felruházására zártkörű tánczvigalommal egybe kötött színelőadást rendezett. Színter került a „Mai hivatalnok“ vigjáték, egy felvonásban, és a „Betyár“ vigjáték, szinte egyfelvonásban. A műkedvelők jól megállták helyüket, különösen kiűntek játékaikkal Kügel Gizella k. a, kellemes megjelenésével, jól betanult szerepével nagyon kedves volt. Dicséretet érdemel Hollósi József ur, ki mókaival sokszor megkaczagatta a nagyszámú közönséget. Kufmüller Hermin k. a. igen bájos nagyságos asszony volt. Blumsehn Ferencz ur igazán művészileg játszotta hosszú szerepét. A színi előadást táncz követte, melyben részt vettek: Mattyasovszky Kálmánné, Füzesy Lajosné, Máté Lajosné, Vecsey Józsefné, özv. Retterné, Steiner Mórné, Weisz Samuné, Pavlovics Józsefné, Kügelné, Martonné, Kufmüllerné, Németh Péterné, Somogyi Vilma és Iren Pécs, Slavitsék Nelli és Erzsike, Vecsei Irma, Máté Jolán, Friedman Etelka Pécs, Schvarecz Sarolta, Kügel Gizella és Kufmüller Hermin.

— **A Gyöngyös-Melléki iparosok** folyó hó 16-án Krausz Vilmos nagyvendéglős táncztermében zártkörű tánczestélyt rendeznek. Beléptidij: személyenkint 30 kr családjegy 50 kr.

— **A „Zenelap“** 11-ik évfolyam legújabb száma ismét változatos tartalommal jelent meg. Ajánljuk Ság József ismert-névű zeneirónk „Zenelap“-ját a zenét kedvelő közönségnek épp úgy, mint a szakzenészeknek, kik egyaránt megtalálják e lapban ama megbeszéléseket, melyekre szükségük van. A „Zenelap“ irányzékain kívül közöl tanulságos és mulattató tárczákat, kritikákat, színházi és hangverseny-tudósításokat stb. A „Zenelap“-hoz német szövegű melléklet van csatolva azért, hogy külföldön jól értesült forrásból ismerjék meg zenei viszonyainkat. A „Zenelap“ előfizetési ára egész évre 4 frt, negyed évre 1 frt, mely összeg a „Zenelap“ nyomdájába: Budapest, VIII. ker. Práter-utca 44. sz. küldendő.

VASUTI MENETREND.

Barosról indul:			
Kanizsára	reggel	6 óra	10 percz.
"	délelőtt	11 "	05 "
"	este	9 "	05 "
Pécs — Szigetvárra			
"	reggel	7 "	32 "
"	délután	5 "	18 "
Pákráczra			
"	reggel	8 "	16 "
"	este	5 "	20 "
Somogy-Szobra			
"	reggel	4 "	16 "
"	délután	2 "	15 "
Barosra érkezik:			
Kanizsáról	reggel	7 óra	21 percz.
"	délután	4 "	46 "
"	este	9 "	47 "
Pécs — Szigetvárról			
"	délelőtt	10 "	49 "
"	este	8 "	41 "

Pákráczról	délelőtt	10 "	53 "
"	este	8 "	05 "
Somogy-Szobbról	délben	12 "	36 "
"	este	8 "	11 "

HIRDETÉSEK.

Árverési hirdetmény.

Folyó év januárius 16-án reggel 10 órakor szabad kézből eladandó nyilvános árverés útján néhai Szoláricsek ügyvéd féle ingatlan birtok és pedig: A) Verőcztől fél órányira, a rezovaci hegyen fekvő 14 holdnyi, szép karban levő szőlő-telep, a hozzá tartozó egy emeletes diszes nyári lakkal, 4 hold gyümölcsös és 2 holdon felül a szőlő alatt elterülő szántófölddel s mint szintén a szőlőhöz tartozó gazdasági épületekkel, törvényesen megszabott becsára 7904 frt.

Az árverés Rezovácon, a helyszínen lesz megtartva.

B) Délután 3 órakor a törvényszéki házban eladandó egy Verőczen fekvő ház és hozzá tartozó szántóföld s mint szinte a verőczi hegyen fekvő szőlőhegy, törvényesen megbecsült 825 forintért.

A fizetési feltételek a verőczi járásbiróságnál tudhatók meg.

Első magy. gazdasági gépgyár részvény-társulat.

Gőzcséplőink

a tökéletesség legmagasabb fokán állanak.

Magyarország legnagyobb és egyedüli
gazdasági gépgyára
mely a gazdálkodáshoz szükséges
összes
gazdasági gépeket gyártja.

Részletes árjegyzékkel és szakbavágó felvilágosítással díjmentesen szolgálunk.

Kérjük minden kérdéssel bizalommal hozzánk fordulni, készséggel adunk ki-merítő és felvilágosító választ.

6-12 C z i m:

Első magyar gazdasági gépgyár
részvény-társulat
B U D A P E S T E N.

Czímre ügyelni tessék!